

MARCIN
PODLEWSKI

GLEBIA

— NAPÓR —

fabryka słów®
WYDAWNICTWO

GLEBIA

MMXVII

MARCIN
PODLEWSKI

GLEBIA

TOM TRZECI

— N A P Ó R —

fabryka słów®

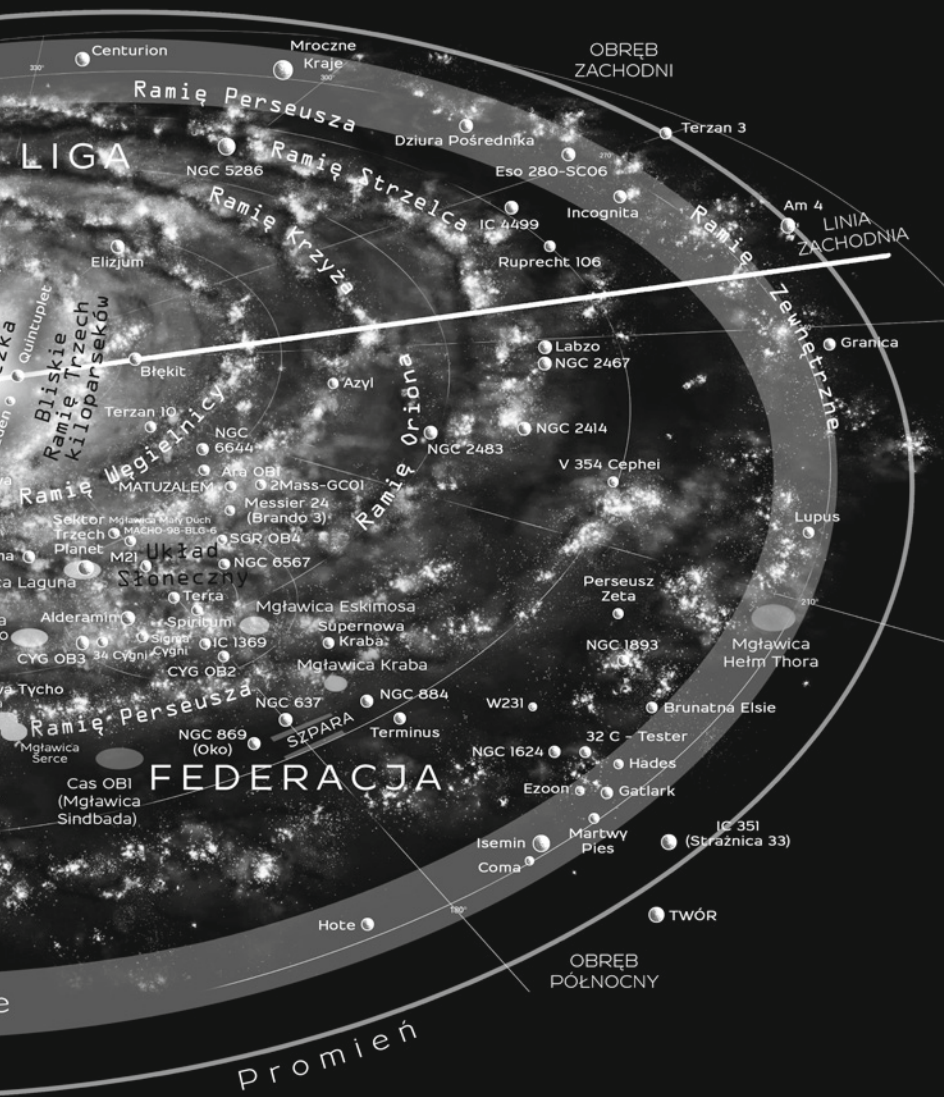
Lublin – Warszawa

WYPALONA GALAKTYKA

Wybrane sektory WYPALONEJ GALAKTYKI zaznaczone w trzech pierwszych tomach „Głębi” z uwzględnieniem ich rzeczywistych lokalizacji. Dodatkowe informacje na temat Drogi Mlecznej i jej sektorów: www.thinkastronomy.com/M13/

Dla Nerwosola

Cykl **GLEBIA**:

1. Skokowiec
2. Powrót
3. Napór
4. Bezkres (w przygotowaniu)

CO WYDARZYŁO SIĘ W POPRZEDNICH TOMACH

Wraz z wynalezieniem napędu głębinowego, umożliwiającego skoki do piętnastu lat świetlnych w przestrzeni kosmicznej dzięki przejściu przez tajemniczą Głębię, ludzkość kończy Erę Terrańską i rozpoczyna czas Ekspansji Galaktycznej. Tysiące lat po zasiedleniu i terraformowaniu pobliskich układów gwiazdnych powstaje Imperium Galaktyczne, obejmujące swym zasięgiem całą Drogę Mleczną. Nadchodzi Era Imperialna. Imperium, rządzone twardą ręką przez Imperatorów na edeńskim Tronie Gwiazd, obejmuje kuratelą nie tylko ludzkie, ale i liczne światy Obcych. Jest to jednak kuratela umowna: pomimo istnienia wielu ras kseno ludzkość nigdy naprawdę nie porozumiała się z Obcymi wskutek Paradoksu Percepcji – różnica w odbiorze rzeczywistości przez ludzi i Obcych okazuje się zbyt wielka, by zagwarantować czytelną komunikację.

Wiele wieków później Maszyna Informacyjna Imperium o specyfikacji Trieklepossy, opiekująca się Muzeum

Ludzkości na Błękanie – jednej z większych imperialnych planet w Bliskim Ramieniu Trzech Kiloparseków – spotyka niespodziewanych gości. W Muzeum pojawia się tajemnicza dziewczynka Andy i jej starszy towarzysz – mężczyzna przedstawiający się jako Lew. Obie zagadkowe istoty docierają do Banku Genowego Muzeum, gdzie odnajdują zachowane nasienie – genotyp pochodzący jeszcze z Ery Terrańskiej – i prawdopodobnie wpływają na jego strukturę. Następnie odchodzą, niknąc w srebrnym, tajemniczym poblasku, przepędzeni przez niezrozumiały, przybywający do Muzeum chłód.

Niecały wiek po tym wydarzeniu Myśliciele Imperium, badając Paradoks Percepcji, doprowadzają do narodzin pierwszego człowieka transgresyjnego. Owa nadistota, której powstanie okryte jest nimbem tajemnicy, decyduje się jednak nie tyle pomóc w przełamaniu Paradoksu Percepcji, co zgładzić wszystkie rasy kseno w Drodze Mlecznej. Nadistota nadaje sobie tytuł Antenata – przodka, będącego zarazem nowym początkiem ludzkości – po czym rozpętuje pierwszą fazę Wojny Kseno. Z czasem Antenat, zwany też Bezimiennym, otrzymuje kolejny przydomek: Plagi. Światy Obcych z wolna ulegają Plądze, do momentu, kiedy wspierająca Obcych ludzkość doprowadza do stworzenia transgresyjnej Sztucznej Inteligencji o specyfikacji „Jedność”. Po krwawej i długiej, obejmującej całą Galaktykę kampanii Jedność niszczy Antenata za pomocą prototypu Broni, umożliwiającej nie tylko zniszczenie całych układów gwiazdnych, ale i rozzerwanie struktur rzeczywistości. Plaga zostaje tym samym pokonana, jej flagowy okręt „Nemesis” strącony na planetę B612, a układ, w którym do tego doszło, ulega wywołanemu Bronią zwielokrotnieniu wymiarów, z czasem zyskując nazwę sektora Trzech Planet.

Pokonanie Plagi nie oznacza niestety końca wojny.

Ocaleni Obcy zwracają się przeciwko ludzkości. Wojna Kseno wkracza w drugą fazę. Jedność i tym razem staje po stronie ludzi. Po obejmującym całą Galaktykę konflikcie rasy kseno zostają unicestwione, a ich ocalałe armady wygnane poza Granicę Galaktyczną. Zwycięska ludzkość nie świętuje jednak triumfu. Przerażona potęgą stworzonej przez siebie Jedności, atakuje Maszyny i Sztuczne Inteligencje.

Wybuchu Wojna Maszynowa, w trakcie której Jedność używa unowocześnionej Broni, wypalając nią najpierw obszar Układu Słonecznego, a następnie doprowadzając do galaktycznej apokalipsy. Niemal sto procent układów Drogi Mlecznej zostaje zniszczonych, a żywe Wypalenie rozrasta się w Galaktyce niczym rak. Imperium Galaktyczne upada, a w miejsce Drogi Mlecznej powstaje Wypalona Galaktyka. Jedność triumfuje. Maszynowa Armada Zagłady zmierza w kierunku ostatniego bastionu ludzkości – układowi Błękitu. Tylko cud może uratować gatunek ludzki. I cud ten następuje.

W ostatniej chwili w zainfekowaną przez Maszyny Sieć Galaktyczną ludzie wprowadzają wirusa, który unicestwia Maszyny i wolne Sztuczne Inteligencje. Jedność znika ze sceny, pozostawiając po sobie gigantyczne Spustoszenie. Nadchodzi czas galaktycznej postapokalipsy.

Dla Wypalonej Galaktyki nastają mroczne czasy: wielki bratobójczych walk i prób przetrwania po końcu znanego świata. Pamięć o Starym Imperium z wolna popada w zapomnienie, przeradzając się w serię niejasnych legend, resztek technologii i staroimperialnych schematów technologicznych. Nawet Plaga staje się symbolem dawnego, niezrozumiałego wirusa, a samo jej określenie zmienia się w popularne przekleństwo. Pozostałości

Starego Imperium istnieją jeszcze na peryferiach Galaktyki, ale z wolna przekształcają się w Księstwa Graniczne – muzea dawnej świetności. Produkcja Maszyn wyższych niż trzeci stopień inteligencji, niemal odpowiadający ludzkiemu, zostaje zakazana pod karą śmierci, a wyprodukowane przez ludzi nowe Sztuczne Inteligencje zostają poddane procesowi automatycznej „kastacji”.

Z czasem miejsce Starego Imperium zajmuje Zjednoczenie – triumwirat trzech sił: matriarchistycznej Ligi, quasi-demokratycznej Federacji i totalitarnego Państwa, zajmujących konkretne Obręby Galaktyczne. Zjednoczenie wspiera Kontrola – policyjno-sądownicza siła Wypalonej Galaktyki – oraz Klan Naukowy – potomkowie Myślicieli Imperium. Dawną Sieć Galaktyczną zastępuje Strumień. Rodzi się Straż Graniczna, mająca swe początki w Gwardii Imperialnej, pieczołowicie skanująca Granicę Galaktyczną i wymieszane echo głębinowe o nazwie Promień, powstałe po exodusie Obcych, w poszukiwaniu dowodu na spodziewany Powrót Tych, Którzy Odeszli. Powstaje też sekta tęskniących za Maszynami Stripsów, którzy co prawda nie konstruują zakazanych urządzeń, ale sami poddają się cyborgizacji. Razem ze Stripsami rodzi się też sekta wielbiących Obcych Elohim, przekształcających swe ciała i umysły na podobieństwo ras kseno, oraz nastawiony na duchowy rozwój ludzkości Zbiór, uparcie śledzący każdy ślad psychofizji – tajemniczej choroby mającej swój początek w pomrokach galaktycznych dziejów. Choroba ta wyniszcza ciało, przemieniając jego fizyczną strukturę w widmową, ale i gwarantuje ludziom paranormalne zdolności.

Mijają długie lata.

Na Karkomie, czwartej planecie systemu Thosis, Klan Naukowy prowadzi nielegalne eksperymenty nad per-

sonalami – cybernetycznymi implementacjami w ciele ludzkim o nieznanym początku. Ich nanitowe składniki od wieków współuczestniczą nawet w procesie zapłodnienia, gwarantując nie tylko skuteczne dostosowanie dziecka do technologii Wypalonej Galaktyki, ale i wsparcie programowe ze strony jego rodziców, a to dzięki przekazywaniu mikroelementów personala ojca w procesie zapłodnienia i w późniejszej ciąży ze strony matki. Młodszy Radca Klanu Naukowego Yberius Matimus, kochanek Starszego Radcy – Ivonne Habat, zainteresowany nowym projektem klanowców Tana i Skye, dowiaduje się, że stara placówka badawcza na Karkonie pracuje nad stworzeniem huba – personalowego koncentratora danych, którego podstawowym składnikiem byłby nie element biologiczny, a personal. Jedno z testowanych „dzieci” wykazuje w trakcie eksperymentu zdolności, które niepokoją Yberiusa, podejrzewającego, że może dojść do stworzenia kolejnego transgresa – nadczłowieka. Jakiś czas później ów świetnie rokujący personalowy hub ucieka z placówki, która zostaje wskutek tego zamknięta, a jej działalność utajniona.

Kilkanaście lat później na Błękanie – obecnie planecie-stolicy Zjednoczenia – walczące z bezpłodnością małżeństwo dwojga wysokich urzędników, Patryka i Melisy Grunwald, decyduje się na nasienie z Banku Genowego Błękitu. Tak trafia do nich przemieniony przez tajemniczą Andy genotyp, zawierający w sobie rzekomo geny przodków prawdziwych Grunwaldów, pochodzących z legendarnej, zniszczonej przez Jedność Terry. Zapłodnienie kończy się sukcesem, ale urodzone dziecko odrzuca każdy wtęt mechaniczny i elektroniczny we własne ciało – także i personal, bez którego mały Myrton nie może korzystać nawet z podstawowych elektronicznych sprzętów.

Kilkanaście lat później Grunwaldowie giną w przeprowadzonym przez Łożę – antyzjednoczeniową organizację terrorystyczną – zamachu na Radę Błękitu (zwaną też Radą Zjednoczenia). W ich zrozpaczonym synku budzi się wówczas zdolność imprintu – genetycznego oznaczenia sprzętów elektronicznych – i niezrozumiała umiejętność korzystania z elektroniki pomimo braku personala. Przerażone nowymi zdolnościami dziecko ukrywa je przed dorosłymi, choć sam imprint znany jest w świecie Wypalonej Galaktyki jako stara technologia maszynowa, umożliwiająca bliskie zespolenie z maszynami za pomocą personala. Z tym że Myrton personala nie posiada...

Nieco później młoda księżna Viviet z Gatlarku, przezuwając swą rychłą śmierć, udaje się z synkiem do tajemniczej Prognostyczki, żyjącej w Mrocznym Lesie planety. Prognostyczka przepowiada małemu Natriumowi Ybessenowi Gatlarkowi przyszłość i sugeruje, że może on stać się następnym po Antenacie transgresem.

Mniej więcej w tym samym czasie żyjący w granicznym układzie Gatlark młody genokomputerowiec, ojciec niejakiej Kirke Bloom, ginie wskutek podejrzanego wyładowania ze Strumienia, tuż po dotarciu do utajnionych danych związanych z projektem „Synchronizacji Strumienia”. Za jego śmierć prawdopodobnie odpowiada Łoża. Zły los dotyka też jednego z klanowców, doktora Harpago Jonesa, który – wskutek swych nieudanych eksperymentów ze „ślizgiem głębinowym” i samą Głębią – naraża się na gniew Starszego Radcy Klanu Naukowego Yberiusa Matimusa, wykluczającego go w efekcie z szeregów Klanu. Sprawy wyglądają też źle dla Waltera Dinga’a – późniejszego Kontrolera Zjednoczenia, który zostaje pozbawiony matki przez Stripsów, napadających na jego rodzinną planetę w celu przeprowadzenia standardowego „zbawienia

technologicznego”. Związana z tym trauma będzie towarzyszyć Walterowi przez całe życie.

Kilkanaście lat po tych wydarzeniach w niewielkim układzie Jewromy na obrzeżach Ramienia Oriona mała Pinsleep Wise, córka badających planetę klanowców, napotyka na tajemniczą postać – pięknego chłopca o specyfikacji Jared. Widmo Jareda, niewidziane przez nikogo więcej i nierejestrowane przez żadne systemy, zaczyna ją prześladować. Opuszcza dziewczynę dopiero, gdy Pinsleep – już jako młoda, coraz głębiej popadająca przez Jareda w chorobę psychiczną astrolokatorka – dociera do sektora Trzech Planet. Twierdząc, że nie może bezpiecznie tam przebywać, Jared odchodzi, wcześniej jednak zdradzając, że jest Plagą. Niestety, opuszcza dziewczynę zbyt późno. Skażona jego długoletnią obecnością Wise trafia na Azyl – Centralną Planetę Psychiatryczną Zjednoczenia.

Tymczasem Myrton Grunwald – już jako kapitan skokowca „Smoczyca” – wpłtuje się w nielegalne interesy z Paliatywą, bossem przestępczego świata Wypalonej Galaktyki. Przestępca, niezadowolony z interesu z Grunwaldem, który utracił ostatni, zapewne niewolniczy ładunek, wysłała za nim swą prawą rękę – piratkę Annę, kapitan fregaty „Karmazyn”. „Smoczyca” zostaje schwytana i po krótkiej, rozpaczliwej walce zmuszona do skoku z podmienioną przez Paliatywę Białą Pleśnią. Jest to substancja, która w swej zwykłej wersji umożliwia przejście przez Głębię w stanie stazy, czyli całkowitego wyłączenia organizmu, dzięki czemu nie zapada się na śmiertelną chorobę pogłębinową. Tuż po wyjściu z Głębi w systemie Brunatnym, na obrzeżach Ramienia Zewnętrznego Obrębu Federacji, uszkodzona w walce „Smoczyca” pęka na pół. Myrton łąduje resztkami skokowca na planecie Brunatna Elsie. Ale ocalenie jest tylko połowiczne.

Cudem uratowana załoga umiera na chorobę pogłębinową – łącznie z pierwszą pilot „Smoczyca” i kochanką Myrtona, Emmą Nemo. Z wypadku ratuje się tylko zastawiony wcześniej doktor Harpago, który z braku innego zajęcia zaokrętował się u Grunwalda, i sam Myrton, który z niezrozumiałych przyczyn nie zapadł na chorobę pogłębinową. Zdając sobie sprawę z wyjątkowości Grunwalda, doktor Jones staje się jego wiernym towarzyszem i nie zostawia go, pomimo iż Myrton wpada w alkoholizm i depresję.

Mniej więcej w tym samym czasie młoda genohalka Kirke Bloom dostaje się do utajnionych zapisów Klanu Naukowego w Głównej Serwerowni Planetarnej Księstwa Granicznego Gatlark. Zapisy traktują o nielegalnym programie Klanu i Kontroli pod kryptonimem „Synchronizacja”. Są to te same materiały, przez które zginął jej ojciec. Program ma docelowo zapewnić jeszcze większą kontrolę nad obywatelami Wypalonej Galaktyki i jest możliwe, że tworząc go, korzystano ze starych programów Jedności. Dziewczyna zostaje namierzona. Jej jedynym ratunkiem okazuje się książęcy klucz kodowy, którym może wymazać dowody na złamanie zabezpieczeń. Pomaga jej w tym książę Natrium Ybessen Gatlark, chory na psychofizję syn księcia Ybessena, którym od dawna interesuje się Zbiór. Nat jest przekonany, że informacje na temat „Synchronizacji” mogą zainteresować Łożę, z którą od dłuższego już czasu utrzymuje nieoficjalne kontakty. Łoża, jako organizacja antyzjednoczeniowa, wzbudza jego zainteresowanie z oczywistych względów – agresywna polityka Zjednoczenia prędzej czy później może doprowadzić do odebrania Księstwom Granicznym autonomii. Ponieważ książęcy klucz kodowy wymaga użycia własnego personala, książę podłącza

się do Strumienia razem z Bloom. Dowód złamania zabezpieczeń zostaje wykasowany, ale Natrium przypłaca to atakiem programów antywirusowych i przyspieszeniem psychofizji. Księżę ląduje na wózku inwalidzkim. Niemniej jednak nie zrywa kontaktów z Bloom, która winna jest mu od tej pory dożgonną wdzięczność.

Tymczasem zaginiony personalowy hub, przedstawiający się jako Hub Tansky, zostaje ujęty przez Kontrolę Zjednoczenia, podejrzewającą, że Tansky jest człowiekiem, który potrafi wykasować się ze Strumienia – co uważa się za niemożliwe. Nikt nie pamięta już utajnionej wiele lat temu placówki badawczej i prowadzonych tam eksperymentów. Przesłuchujący Huba Kontroler Zjednoczenia Everett Stone zawiera z Tanskym umowę – Kontrola wypuszcza Huba, w zamian licząc na możliwość monitorowania go w jego „środowisku”. Szukający drogi szybkiego awansu Stone zawiera jednak z Hubem własny układ – Tansky znika z monitorów Kontroli, a Everett dzięki jego manipulacji w Strumieniu otrzymuje wyższe stanowisko. Z czasem, dzięki programowym ruchom Huba, Stone staje się sekretarzem samego Głównego Kontrolera, Pana Nadzorców i członka Rady Błękitu – Eklema Stotena Gibartusa. Tansky’ego nie interesują jednak dalsze poczynania Stone’a – decyduje się przeczekać potencjalne zainteresowanie Kontroli i Klanu na jakimś nierzucającym się w oczy statku. Wprowadza więc swe zaszyfrowane przed Kontrolą dane kontraktowe w Strumień i zatrudnia się na zwykłym skokowcu. Jak się okazuje, jest to nowy statek Myrtona Grunwalda, który chce raz jeszcze polecieć ku gwiazdom.

Na „Wstążce” – będącej niegdyś „Czarną Wstęgą”, znanym skokowcem Widmo, który zagubił się w Głębi – zostają dodatkowo zatrudnieni: Erin Hakl jako pierwsza

pilot, Pinsleep Wise jako astrolokatorka i Monsieur – mechanik. Powody ich zaokrętowania są różne. Erin chce zapomnieć o swojej przeszłości w Jednostkach Specjalnych Kontroli Zjednoczenia, a zwłaszcza o ostrzeleniu nieuzbrojonych statków na rozkaz kapitana niszczyciela „Harmider” Bata Toccaty. Pinsleep pragnie odciąć się od lat spędzonych na Azylu. A Monsieur nie może zapomnieć o świeżo poznanej Wise. Ta ostatnia, ujrzawszy „Wstążkę”, jest zaniepokojona dziwnym towarzyszącym jej „chłodem”. Zagadkowe wizje Pinsleep, dotyczące nowego skokowca, będą się z czasem pogłębiać, a dziewczyna coraz częściej zacznie dostrzegać zachwiania temperatury czy narastający w statku chłód i szron.

Na pokładzie „Wstążki” szybko dochodzi do pierwszego konfliktu. Po pojawieniu się skokowca w granicznym systemie Hades, należącym do księstwa Gatlark, mechanik próbuje zgwałcić astrolokatorkę, ale Pin broni się, uderzając go dotkliwie w głowę. Tak znajduje ich Hub Tansky, niezadowolony z faktu, że „Wstążka” została zimprintowana przez Grunwalda, co uniemożliwia mu pełną kontrolę nad sytuacją. Stworzony w placówce badawczej „koncentrator” nie może dopuścić do siebie myśli, że ktoś miałby go ponownie kontrolować, i chorośliwie pragnie przełamać imprint kapitana. Prowadzi to do sytuacji, w której namawia Wise na lekką korektę kursu, w obszar, gdzie Strumień jest częściowo opanywany przez Stripsów – jedyną sektę, której wsparcie programowe pomogłoby, jak przypuszcza, uporać mu się z problemem. Niestety, najbliższe cyborgi urzędują w wypalonym Bronią sektorze 32C, zwanym też Teste-rem. Uzyskując informacje o lokalizacji od Pinsleep, Tansky po kryjomu dokonuje korekty kursu, ustawiając 32C jako współrzędną w programowej instrukcji wsadowej.

W tym samym czasie Myrton i doktor Harpago rozmawiają z przybyłym na pokład „Wstążki” Tartusem Fimem – kapitanem skokowca „Krzywa Czekoladka”, handlarzem dostarczającym im nielegalne zapasy utrwalacza, preparatu mogącego czasowo powstrzymać rozwój choroby pogłębinowej. Monitorujący stan zdrowia Myrtona doktor podaje ten lek Grunwaldowi w obawie, że odporność kapitana na Głębię okaże się tylko czasowa. Fim nie jest wszakże głupcem: podejrzewa, że Grunwald może być odporny na chorobę pogłębinową, co wydaje mu się o wiele więcej warte. Dochodzi do kłótni przerwanej niespodziewanym pojawieniem się ech głębinowych (zapowiedź otwarcia Głębi) w sektorze. Jedno z nich jest wyjątkowo duże i okazuje się widmem maszynowym – olbrzymim transportem Jedności, zagubionym przed wiekami i cyklicznie pojawiającym się w Wypalonej Galaktyce. Tartus wraca na swój statek i usiłuje przejąć jedną z transportowanych przez Widmo kapsuł ratunkowych, ale ubiega go Erin Hakl, której udaje się ją ściągnąć na pokład „Wstążki”. Tymczasem w przestrzeni pojawia się także niszczyciel „Niania”, Jednostka Specjalna Kontroli Zjednoczenia dowodzona przez kapitana Vermusa Tarma, podlegającego obecnej na pokładzie Madelli Nox – Nadzorczyńi Sektora Kontroli. Nadzorczyńi przybywa do sektora, namówiona do tego przez Waltera Dingę’a – jednego z Kontrolerów Zjednoczenia badającego widma głębinowe. Walter podejrzewa, że śledzone przez niego Widmo może być wyjątkowo cenne – jako statek Maszyn z okresu Wojny Maszynowej. Jak się okazuje, ma rację.

Sprawy komplikują się w momencie, gdy do sektora przybywa też niszczyciel „Płomień” z księstwa Gatlark, dowodzony przez kapitana Kayta Telsesa, z księciem Natriumem Gatlarkiem na pokładzie. Nat, związany

pośrednio z Lożą, dzięki pomocy Kirke Bloom podsłuchał przebywającego wcześniej na Gatlarku Dingę'a i, po poznaniu jego planów, jest żywo zainteresowany przejęciem widma maszynowego dla Łoży.

Każda ze stron domaga się od Grunwalda natychmiastowego podporządkowania się, każda uważa też, że ma prawo do zagarniętego przez niego ładunku.

Kontrola powołuje się na tajne operacje, Gatlark – na przynależność terytorialną. „Niania”, pragnąc przyspieszyć sprawę, wysyła w stronę „Wstążki”, jak i do „Krzywej Czekoladki” Tartusa Fima, myśliwce pilotowane przez małżeństwo najemników – Tsarę i Malkolma Janisów. Już skomplikowana sytuacja komplikuje się jeszcze bardziej, gdy Pinsleep Wise dostaje się do hangaru „Wstążki”, cały czas pamiętając o przepowiedniach Jareda, który obiecał jej niegdyś, że sprawy zaczną się wyjaśniać, gdy dziewczyna ujrzy „widmo z czasów Wojny Maszynowej”. Astrolokatorka dociera więc do kapsuły, by z przerażeniem stwierdzić, że znajduje się w niej ktoś łudząco podobny do Jareda. Tego jest już dla niej za wiele, mdleje. Tak znajduje ją zdenerwowany Grunwald, który zaciąga nieprzytomną dziewczynę do stazonawigacji. Musi się śpieszyć, bo jego skokowiec zostaje zaatakowany przez popędliwego Malkolma Janisa.

Najemniczka Tsara szybko przejmuje „Krzywą Czekoladkę”, ale zaatakowany Grunwald ucieka, skacząc w zaprogramowany przez Huba sektor 32C. Niestety, kapitan „Wstążki” nie zdąża wpiąć się w stazę, i po raz kolejny świadomie przechodzi przez Głębię.

Tymczasem przebywająca na Gatlarku Kirke Bloom decyduje się odlecieć z układu na wieść o planowanych Żniwach Zbioru – okresowym, galaktycznym wyłapywaniu przez Zbiór kandydatów do sekty. Jej obawy wydają

się uzasadnione – miała niegdyś z nimi kontakt, który o mało nie skończył się zwerbowaniem jej w ich szeregi. Jest wszakże możliwe, że Zbiór interesował się nią jedynie ze względu na powiązania z Natrium Gatlarkiem. Tak czy owak, Bloom opuszcza planetę na skokowcu Straży Granicznej „Ciemny Kryształ”, pilotowanym przez Strażnika Gama – członka Zakonu Pustki.

W tym momencie w tomie pierwszym historia zaczyna przebiegać w trzech wątkach.

Wątek pierwszy dotyczy Grunwalda i jego załogi; wątek drugi związany jest z siłami usiłującymi przejąć ładunek „Wstążki” (a więc siłami Stripsów, Gatlaraku, Kontroli i Łoży, reprezentowanej przez Zachariasza Lema – tajnego agenta ukrywającego się na „Niani”), oraz wątek trzeci, przypisany Kirke Bloom. Z czasem do sił Kontroli dołączy i federacyjny krążownik Zjednoczenia „Grzmot”, dowodzony przez dziecięcego kapitana Piecky’ego Tipa, w towarzystwie fregaty „Terra” z kapitan Amą Tert. Głównym wydarzeniom towarzyszy drobny wątek poboczny: Tartusa Fima i Janisów – małżeństwa najemników pracujących dla Kontroli.

Kiedy skokowiec Grunwalda skacze na Tester, w którym dość szybko napotyka siły Stripsów, miejsce docelowe odkrywa z pomocą psychofizji Natrium Gatlark. Dzięki temu „Płomień”, a następnie obserwująca go „Niania” lecą do sektora. Zanim to jednak nastąpi, dochodzi do przesłuchania schwytanego przez Janisów Fima, który zdradza, że jego zdaniem Myrton jest chory na chorobę pogłębinową.

Tymczasem załoga „Wstążki” usiłuje przetrwać w wypalonym fragmencie Testera. Po znalezieniu w miarę spokojnego miejsca Grunwald sprawdza zdobyty ładunek. Ku jego zdumieniu okazuje się nim nieaktywowana

Maszyna czwartego stopnia – prądawne urządzenie do złudzenia przypominające człowieka – a dokładniej, Jednostka Autonomiczno-Reprogramowa klasy D (tzw. JAR-D, wymowa bardzo podobna do specyfikacji „Jared”). Stwarza to nowe możliwości – Grunwald informuje o cennym ładunku stacjonujących w Testerze Stripsów, którzy wysyłają do „Wstążki” swego posłańca w celu zawarcia kontraktu. Zanim jednak do tego dojdzie, Hub Tansky, który dzięki swym machinacjom uzyskał wreszcie dostęp do oprogramowania Stripsów, niespodziewanie odkłada swe plany zapanowania nad statkiem. Odkrywa bowiem tajemniczą „ingerencję niezbieżności” – dowód na to, że ktoś lub coś wpłynęło na wybór kontraktów Grunwalda i „podstawiło mu” konkretne osoby do załogi. Komputerowiec podejrzewa z początku Kontrolę, ale stopień ingerencji jest zbyt złożony – pamięta także o swoim układzie zawartym z Everettem Stone’em, który gwarantował mu zerwanie się z inwigilacyjnej smyczy. Sprawa nie zostaje jeszcze wyjaśniona, ale Hub i załoga skokowca mają inny problem – „Wstążka” jest już co prawda naprawiana, ale przybyły wysłannik Stripsów postanawia wymusić oddanie reliktu i atakuje Erin Hakl.

Dochodzi do szamotaniny, w której Stripsa powstrzymuje z początku Monsieur, a potem reszta załogi. Wysłannik zostaje zniszczony, a umowa staje w martwym punkcie. Udaje się ją w końcu odnowić, choć nie bez problemów – Grunwald zgadza się przekazać ładunek, ale dopiero po dotarciu do sektora NGC 1624, zwanego także Przedpokojem Kurtyzany, z uwagi na znajdującą się w nim dziurę głębinową umożliwiającą skok do Ramienia Perseusza – a tym samym ucieczkę Stripsom, Gatlarkowi i Kontroli. Niestety, oszołomiona Pinsleep

Wise wykorzystuje zamieszanie, by dostać się do luku magazynowego, i aktywuje Maszynę, biorąc ją za Jareda.

W trakcie tych wydarzeń książkę Natrium, jeszcze przed skokiem na Tester, mówi o projekcie „Synchronizacji” kapitanowi Kaytowi Telsesowi, jednocześnie informując go, że współpracuje z Lożą, z którą kontaktuje się zresztą za pomocą ukrytego podprogramu w Aro – starej Maszynie trzeciego stopnia. „Płomień” skacze zatem na Tester, a w ślad za nimi rusza wysłanniczka Madelli Nox – Tsara Janis. Zanim jednak „Niania” dostanie się do sektora 32C, Zachariasz Lem – ukryty agent Loży i potencjalny odbiorca wiadomości Nata – zabija astrolokatora Cicero Flinka, który na swoje nieszczęście zobaczył, jak Lem wysłał nielegalne wiadomości do Loży. Gdy w końcu „Niania” skacze za „Płomieniem” na Tester, napotyka wsparcie – do sektora przybywa „Grzmot” Piecky’ego Tipa w asyście „Terry” Amy Tert. Sytuacja się tym samym zagęszcza, ponieważ obecny w układzie krążownik „Jehannam” Stripsów, pomimo komplikacji z Grunwaldem, nie zamierza wypuścić z rąk „Wstążki” i jej cennego ładunku.

Stripsowie żądają kontaktu z Myrtonem, ale w stażo-nawigacji statku jest tylko Monsieur, który niefortunnie doprowadza do przyspieszenia operacji „przekazania” ładunku w NGC 1624. Stripsowe krążownik „Jehannam”, krążownik „Barzakh”, niszczyciel „Nihil” i fregata „Siunjata” przygotowują się do eskorty „Wstążki” do punktu skoku, za nic sobie mając coraz bardziej zdenerwowane siły Kontroli, Gatlarku i Piecky’ego Tipa.

Niestety, „Wstążka” nie jest już w rękach Grunwalda, a Maszynę o specyfikacji Jared.

Tymczasem Lem, nie mogąc ustalić, kto oprócz niego jest agentem Loży, uznaje, że może nim być więziony na pokładzie „Niani” Tartus Fim i doprowadza do jego

uwolnienia. „Krzywa Czekoladka” z Tartusem na pokładzie ucieka w przestrzeń kosmiczną. Rusza za nią łowca Malkolm Janis, który tuż przed oddaniem śmiertelnego strzału rozgniała z satysfakcją puszkę z piwem Tartusa, w której znajduje się Elektromagnetyczny Przekaznik Impulsowy, co doprowadza do całkowitego wygaszenia myśliwca łowcy. Rozwścieczona utratą męża Tsara rusza w pościg za Tartusem w głąb Testera. Fim ląduje na jednej z większych asteroid. Dochodzi tam do krótkiej potyczki zakończonej zwycięstwem Tartusa i przeniesieniem nieprzytomnej Tsary na pokład jego statku.

W Testerze dochodzi do potyczki pomiędzy siłami Stripsów, Gatlarku, Kontroli i Zjednoczenia. Zwycięzca ma przejąć „Wstążkę”. Niespodziewany strzał „Niani” eksperymentalnym działem tunelowym wydaje się potwierdzać zwycięstwo Kontroli i Zjednoczenia, choć kończy się zniszczeniem okrętu Madelli Nox. Przewiduje to Zachariasz Lem, który tuż przed wybuchem porywa Nadzorczynię Kontroli skokowym modułem okrętu – „Dzidzią”.

Sytuacja na „Wstążce” także nie przedstawia się różowo. Jareda powstrzymuje doktor Harpago Jones, paraliżując go za pomocą karabinu plazmowego, sam jednak doznaje rozległego zawału wskutek zbyt silnego stresu. Doktor ląduje w AmbuMedzie, a Myrton decyduje się na zimprintowanie Jareda. Proces kończy się sukcesem – Maszyna staje się wierna Grunwaldowi na tyle, że ten mianuje ją zbrojeniowcem statku. W ten sposób „Wstążce” udaje się uciec z sektora, choć nie bez ofiar. Monsieur, wbrew zaleceniom Myrtona, nie wprowadza bowiem doktora Jonesa w stazę, obawiając się jego śmierci wskutek przerwania trwającej w AmbuMedzie operacji serca. Dodatkowo swój statek musi opuścić też Natrium – jego psychofizja, która bardzo pomogła w ocaleniu „Płomienia”,

staje się na tyle niebezpieczna, że Kayt Telses decyduje się wystrzelić księcia w kapsule stazowej. Z kolei Walter Dingo, przerażony obecnością Stripsów w sektorze, próbuje uciec z układu skoczkiem głębinowym Madelli Nox, niefortunnie trafiając na krążownik „Jehannam”. Stripsowie oferują mu przymusowe zbawienie technologiczne.

Potyczka w Testerze kończy się stratą „Niani” i części sił Stripsów, a Ama Tert przekonuje się, ile warte jest zwycięstwo dla Piecký’ego Tipa – dziecięcy kapitan podejmuje w pewnym momencie decyzję, która naraża „Terę”, i Ama jest zmuszona zwrócić się o pomoc do Kayta Telsesa, działając na granicy buntu.

„Wstążka” dociera do Przedpokoju Kurtyzany, ścigana przez Tipa i krążownik „Jehannam”. Skokowiec Grunwald jednak ucieka dzięki wsparciu „Płomienia” Kayta Telsesa, który decyduje się na z góry przegrane starcie swej jednostki z krążownikiem Stripsów. Zanim jednak do tego dojdzie, Pinsleep zmusza Jareda do wyjaśnienia sytuacji.

Maszyna opowiada prawdę o Pladze i Antenacie, zaświadcza, że oboje są jednym i tym samym. Uważa też, że nie wie nic o tajemniczej „ingerencji niezbieżności” i że Wise mogła istotnie spotkać Antenata, na którego podobieństwo stworzono Jareda – zapewne w celu wywołania określonego efektu psychologicznego w trakcie wojny. Dlaczego jednak Antenat przedstawił się jako Jared, można tylko spekulować – być może jego wysokie zdolności ekstrapolacyjne sprawiły, że wiedział, iż Pin spotka kiedyś na swojej drodze Maszynę wyglądającą jak on. Na tym wyjaśnienia się kończą, a Grunwald dolatuje do Przedpokoju Kurtyzany, ponownie przebywając Głębię w sposób świadomy. Tym razem jednak zachodzi dziwna zmiana. Myrton w trakcie przejścia przez metawymiar spotyka zagadkowego upiora – martwą od

ponad roku Emmę Nemo, która przebija go lodowym szpikulcem ze słowami „Chwalmy Błatego Króla” – a „Wstążka” gubi się w Głębi.

Równie dramatyczne wydarzenia przeżywa Kirke Bloom. Lecąc razem ze Strażnikiem Gamem na strażnicę Terminus, musi zgodzić się na krótki postój przy Promieniu, gdzie Gam zamierza wymienić informacje ze stacjonującą w pobliżu flotą Elohim. Genohakerka zostaje wówczas poproszona o pomoc w skompilowaniu danych i odkrywa pewną zależność pomiędzy nimi: matematycznie wyliczone prawdopodobieństwo Powrotu Tych, Którzy Odeszli. Elohim nie podoba się jednak fakt, że o spodziewanym Powrocie mogliby dowiedzieć się Strażnicy, jak i cała Wypalona Galaktyka. Dochodzi do starcia na pokładzie. Gam zostaje zabity przez Elohim, a Kirke z trudem udaje się ocalić życie, dzięki Głodowi, kotu Strażnika.

Przerażona genohakerka wprowadza do systemu „Ciemnego Kryształu” swoją SI – Ciotkę, która przejmuje oprogramowanie nawigacyjne i ucieka przed Elohim. Jakiś czas później natyka się na kapsułę stazową Nata i ściąga ją na pokład. Natrium nie jest już jednak do końca człowiekiem. Jego psychofizja poszła naprzód i książę staje się niestabilną strukturą widmową. Kirke i on mają jednak inne problemy – muszą uciekać przed ścigającą ich po całej Galaktyce flotą Elohim.

Tymczasem uszkodzona w walkach „Wstążka” nie spodziewanie wynurza się z Głębi w tak zwanej Szparze Gromad – wielkim, pustym sektorze Ramienia Perseusza bez boi i stacji łącznikowych. Ciężko ranny Grunwald ląduje w krio, a załoga wydaje się zdana sama na siebie. Wskrzyszony ze stanu stazy – podanej w końcu właściwie, choć za późno – doktor Harpago usiłuje przekonać załogę do zaufania Myrtonowi, ujawniając fakt, że Grun-

wald może przeżyć świadomie Głębię. Jones jest do tego zmuszony, gdyż Hub Tansky, argumentując, że Myrton potrzebuje profesjonalnej opieki medycznej, usiłuje namówić załogę do pozostawienia go w sektorze, z uwagi na fakt, że zamrożony kapitan może nie przetrwać skoku głębinowego, który „Wstążka” musi wykonać, by zbliżyć się do ludzkich systemów. Wyznanie Harpago, który sam zaczyna czuć się źle wskutek postępującej choroby pogłębinowej, dzieli załogę. Zmęczony, czujący się coraz gorzej Jones prosi wówczas Erin Hakl o ponowne wprowadzenie go w stan stazy. Pierwsza pilot, pełniąca obecnie obowiązki zastępcy kapitana, godzi się na to i doktor czasowo znika ze sceny. Ale nie tylko on czuje się fatalnie. Coraz gorzej ma się też Jared, którego oprogramowanie zaczyna powoli walczyć z narzuconym imprintem.

Zanim jednak dojdzie do poważniejszego konfliktu na pokładzie, „Wstążka” napotyka piracką fregatę „Karmazyn” na usługach Paliatywy, dowodzoną przez kapitan Annę. Załoga skokowca nie mówi o Grunwaldzie i podaje starą specyfikację skokowca „Czarna Wstęga”, obawiając się, że Anna zainteresowana byłaby nagrodą wyznaczoną za „Wstążkę”. Niestety, prawda i tak wychodzi na jaw, przynajmniej jeśli chodzi o Myrtona. Anna przejmuje wówczas kontrolę nad skokowcem i zabiera go na Oko – przestępczą stację kosmiczną dowodzoną przez Paliatywę.

Załoga zostaje zamknięta, a podłączony do sprzętów podtrzymujących jego życie galaktyczny mafioso rozkazuje uleczyć Grunwalda w celu jego drobiazgowego przesłuchania i tortur, na razie zadowolając się „przesłuchaniami” załogi „Wstążki”. Na szczęście Erin Hakl udaje się ukryć tożsamość ich samych i Jareda, który szybko wzbudza zainteresowanie niejakiej Cell, znanej też pod kryptonimem „Mamuśka” – jak się okazuje, kolejnego

agenta Łoży. Cell doprowadza do spotkania Jareda z Jednością z pomocą holokontaktu, będącego zapowiedzią przyszłej synchronizacji Strumienia, którą to synchronizację niemal udało się wcześniej wprowadzić nie Jedności, a ludzkości.

Walcząca z imprintem Maszyna poznaje wtedy prawdę: Łoża jest tylko przykrywką Maszyn i samej Jedności, ukrywających się w Wypalonej Galaktyce, Terra nie została zniszczona i stanowi bazę transgresyjnego Bytu Maszynowego, a większość ludzi to w istocie Premaszyny, wskutek ewolucji zawartych w ich ciałach personali, stanowiących stały element budulca genetycznego. Uspokojony owymi rewelacjami Jared doprowadza się do w miarę stabilnego stanu, wciąż wahając się pomiędzy zależnością wobec Jedności a imprintem Grunwalda. Niestety, sama Cell nie jest w stanie uwolnić Maszyny. Postanawia więc zainteresować nią Stripsów, posyłając im dane na temat lokalizacji „Wstążki”. Liczy, że dodatkowy agent Łoży w szeregach cyborgów – sekretarz Hacks – pomoże jej wyciągnąć Jareda. Niekontrolowani do końca przez Hacksa, obawiający się znacznych sił Paliatywy Stripsowie podejmują jednak decyzję o ujawnieniu tej lokalizacji Zjednoczeniu, w zamian za wsparcie w rajdzie na Oko i profity wynikające z badania Maszyny czwartego stopnia. Informacje o odnalezieniu „Wstążki” trafiają tym samym do Rady Błękitu.

Podlegająca Paliatywie doktor Trocka doprowadza do uleczenia Myrtona. Starzec zdecydowany jest odbyć ostateczne przesłuchanie załogi skokowca tym bardziej, że do sektora przybywa niespodziewanie Flota Kooperacyjna Zjednoczenia, sformowana z inicjatywy Everetta Stone’a. Sekretarz Głównego Kontrolera i Pana Nadzorców Eklema Stotena Gibartusa, członka Rady Zjednoczenia, za-

niepokojony obecnością Huba Tansky'ego wśród załogi Myrtona (a tym samym ryzykiem ujawnienia zawarte go z nim układu), waha się pomiędzy zabiciem komputerowca a umożliwieniem mu ucieczki. Sprawy zaszły już jednak za daleko. Flota Kooperacyjna, dowodzona przez superkrążownik „Divina Proportio” kapitan Anabelle Locartus, dociera nad Oko. Niestety, choć kapitan Locartus zapowiada, że Flota K nie jest ekspedycją karną i ma na celu jedynie przejęcie „Wstążki”, wszystko bardzo się komplikuje.

Usiłujący już wcześniej zabić Stone'a i odwołać misję Floty K agent Łoży Hacks, widząc, że sytuacja wymyka się spod kontroli, doprowadza do wysadzenia rdzenia „Divina Proportio”, którego elementy lecą wprost na stację. Ale załoga „Wstążki” nie zamierza biernie czekać na rozwój wydarzeń. Tuż po zabiciu Paliatywy przez chorego na chorobę pogłębinową doktora Jonesa udaje się jej wrócić na skokowca bez większych strat – nie licząc spotkania Erin i Myrtona z oszalałym z nienawiści kapitanem Toccatą. Grunwald powstrzymuje jednak Bata i wszyscy odlatują z Oka – a przynajmniej próbują z niego odlecieć.

W przestrzeni nad rozpadającą się stacją dochodzi do walki Floty K z siłami Paliatywy, przerwanej przez wybuch rdzenia stacji i uformowanie się nowej dziury głębinowej. „Karmazyn” ginie w starciu ze zdewastowaną „Terra”, a kapitan Ama Tert przejmuje skokowiec Grunwalda, dostarczając go na pokład krążownika „Grzmot”. Status „Wstążki” i znajdującej się na jej pokładzie Maszyny ulega jednak nieoczekiwanej zmianie. Po pierwsze, dochodzi do niespodziewanego ataku cierpiącego na chorobę pogłębinową doktora Harpago. Oszalały Jones dotkliwie rani Monsieura, próbując następnie zabić samego Grunwalda. Zostaje jednak powstrzymany. Gdy

się już uspokaja, prosi, by wprowadzić go w stan stazy, wcześniej jednak ostrzega, że Grunwald nie jest już bezpieczny i że „Głębia o nim pamięta”. Po drugie, do Wypalonej Galaktyki powracają wreszcie Ci, Którzy Odeszli.

Jedność decyduje się na ujawnienie tej informacji ludzkości, proponując jej wspólną walkę przeciwko Obcym. Jej emisariuszką – Ambasadorką Gatunku Ludzkiego – staje się odmieniona przez transgresyjny Byt Maszynowy Madella Nox, która informuje całe Zjednoczenie o nowej sytuacji za pomocą zsynchronizowanego Strumienia, daru Jedności, umożliwiającego symultaniczny kontakt na przestrzeni całej Wypalonej Galaktyki.

Tymczasem Konsensus – czyli Obcy, pragnący raz na zawsze rozwiązać problem Paradoксу Percepcji i doprowadzić do definitywnego „porozumienia” pomiędzy sobą a ludzkością – atakuje Księstwa Graniczne, ksenoformując ludzkie planety. Jako jeden z pierwszych światów najeżdżają Gatlark, przejmując cały glob. Ale ich działanie jest o wiele bardziej złożone. Przekonuje się o tym wciąż żyjący Kayt Telses, który wraca na odrestaurowany „Płomień” z resztką dawnej załogi i uratowaną Maszyną trzeciego stopnia Aro, która wydaje się wciąż utrzymywać dziwny, schizofreniczny kontakt ze swoim dawnym panem. Kapitan zmuszony jest wypełniać polecenia Zbioru, chorobliwie poszukującego zaginionego księcia Natriuma – pierwszego od lat człowieka z psychofizją. Zgodnie z zaleceniami sprawującego nad nim kontrolę Deta – Przedstawiciela Zbioru – Kayt wraca w okolice Testera, gdzie napotyka zagadkowe statki Obcych, które przejmują jednego z akolitów Zbioru, zabierając go gdzieś przez Głębię.

Ale świadkami pojawienia się Obcych nie jest tylko załoga „Płomienia”. Spotykają ich także Tartus Fim

i Tsara Janis, która po uwolnieniu się z zamkniętej kajuty „Krzywej Czekoladki” przejmuje nad nią kontrolę i zmusza handlarza do powrotu w Tester. Tsara, licząca wciąż na odnalezienie swego męża, rozkazuje skanować sektor zarówno Tartusowi, jak i wyciągniętej ze strażnicy łącznikowej Pokrace – małej Elohim, której „rodzice”, jak i wszyscy Elohim, odpowiedzialni są za ataki na Strażników w celu powstrzymania rozprzestrzeniania się informacji o Powrocie Obcych.

Po zaobserwowaniu dziwnych ksenostatków Tartusowi udaje się przekonać do współpracy coraz bardziej powątpiewającą w przeżycie męża Tsarę. Razem wyruszają „Krzywą Czekoladką” na najbliższą strażnicę łącznikową Terminus, zamierzając drogo sprzedać informację o Obcych. Traf chce, że spotykają tam nie tylko Strażników dowodzonych przez Virxa, zachowawczego prezbitera strażnicy, ale i uciekających od dłuższego czasu przed Elohim Kirke Bloom i Nata. Virx nie chce jednak słyszeć o domniemanym Powrocie i ignoruje wszelkie dane, które mogłyby doprowadzić do zdjęcia ze skokowców Straży blokady nanitowej, założonej na staroimperialną broń. Sytuacja zmienia się, gdy nad Terminusem pojawia się flota Elohim. Natrium decyduje się wówczas pomóc Kirke w ucieczce i poświęca się, blokując nadlatujące statki. Tym samym w pełni przechodzi w formę widmową i trafia na zagadkową płaszczyznę, nałożoną na metaprzestrzeń.

Kirke trafia z powrotem na „Ciemny Kryształ” w towarzystwie Tartusa i Pokraki, podczas gdy Tsara przejmuje „Krzywą Czekoladkę”. Najemniczka nie jest jednak w stanie zapanować nad zablokowanymi funkcjami skokowca zarządzanymi przez Lorę – wykastrowaną SI wzorowaną na nieżyjącej córce Fima. Wprowadza się zatem w stan stazy, a statek w tryb awaryjny. „Krzywa Czekoladka” ucieka

przez Głębię, podczas gdy „Ciemny Kryształ” zostaje porwany przez elohimski krążownik „Om” – na szczęście tuż po tym, jak Kirke udaje się zdjąć blokadę nanitową czarnych skokowców Straży i usprawnić ich oprogramowanie.

Na krążowniku „Om” Kirke Bloom zostaje poddana pierwszemu etapowi wymuszonej transformacji w Elohim. Zarządzająca okrętem Macierz jest zdania, że operacja ułatwi wyciągnięcie z genohakerki informacji dotyczących zagadkowych zdolności „Ciemnego Kryształu”, które umożliwiły zablokowanie ścigających go elohimskich myśliwców. Macierz nie wie, że za ową blokadę odpowiedzialny jest Nat. Po nieudanym przesłuchaniu Kirke zostaje ponownie zamknięta, ale udaje się jej zbiec „Ciemnym Kryształem” razem z Tartusem i pomagającą im Pokraką. Niestety, ucieczka nie daje zbyt wiele. Okazuje się, że nie znajdują się już w Wypalonej Galaktyce, lecz w dużej odległości od niej – tuż nad wędrującą przez Głębię i przejętą przez Elohim planetą Empireum. Próbuje uciec, ale doganiają ich elohimskie statki. Kirke decyduje się poddać i wychodzi na powierzchnię planety, gdzie rani się fragmentem planetarnego lodu, który wnika do jej organizmu. Sytuacja wydaje się beznadziejna.

W tym momencie do Elohim dociera przekaz Madelli Nox. Kirke i jej tajemnice nie mają tak wielkiej wagi jak Powrót Tych, Ktorzy Odeszli. Elohim odchodzą, korzystając z ukrytej w okolicy planety dziury głębinowej. Nieznająca lokalizacji dziury załoga „Ciemnego Kryształu” zostaje na orbicie planety, oddalona wiele tysięcy lat świetlnych od Wypalonej Galaktyki. Nieprzytomna Bloom uzyskuje tymczasem łączność z zagadkową płaszczyzną rozpostartą nad Głębią, która okazuje się systemem bądź oprogramowaniem zawartym w empirejskim lodzie. W płaszczyźnie spotyka swoją zmarłą mat-

kę i Nata, którego dziecięca powierzchowność odwzorowuje jego poziom na drodze do prawdziwej transgresji.

Natrium ratuje Kirke przed upiorem – martwą Perseis Bloom – i opowiada o eksterminującym Galaktykę z życia co kilka eonów Bładym Królu, którego przybycie ma zwiastować pojawienie się Bładych Dzieci, zwanych też Zimnymi lub Zmarłymi – istot podobnych do nieżyjącej Perseis, spotkanej przez Myrtona Emmy Nemo czy Cicero Flinka, napotkanego przez Zachariasza Lema. Ostrzega także, że Błady Król – traktujący całą Empireum jako sondę galaktyczną – ma coś wspólnego z Głębią, którą Natrium zamierza przebyć, by wejść na wyższy poziom transgresji. Uratowana Kirke budzi się – głównie dzięki pomocy kota Głoda. W jej żyłach wciąż płynie lód Empireum, a „Ciemny Kryształ” znajduje się daleko poza Wypaloną Galaktyką, teoretycznie bez szans na powrót.

Tymczasem kapitan „Grzmotu” Piecky Tip zaprasza do siebie załogę „Wstążki”; sytuacja po ujawnieniu Powrotu Tych, Którzy Odeszli uległa diametralnej zmianie. Z załogą skokowca – a konkretnie z Jaredem – pragnie porozmawiać Rada Błękitu, której Marszałkowie Próźni przedstawiają ponure wizje rozwoju wojny z Obcymi. Rada kontaktuje się więc z Maszyną za pomocą zaktualizowanego Strumienia, Synchronu, i w ten sposób Jared rozmawia z Marszałkami i doradcami Federacji. Maszyna opowiada o początkach Wojny Maszynowej i stwierdza, że to ludzkość była odpowiedzialna za atak na Jedność, pomimo jej wierności w trakcie Wojny Kseno i jeszcze wcześniejszej wojny z Plagą. Dodaje też, że wołą Jedności nigdy nie była anihilacja ludzkości. To przekonuje Radę Zjednoczenia do współpracy, pomimo wyraźnej niechęci Yberiusa Matimusa, niepotrafiącego pogodzić się z prawdą na temat dawnych konfliktów.

Niespodziewanie w trakcie narady objawia się *electi* – Wybraniec Konsensu pod postacią Przemienionego Kayta Telsesa. Emisariusz Obcych mówi o pokoju, ale pokój w rozumieniu Obcych oznacza definitywne uporanie się z Paradoksem Percepcji. Obcy, pamiętający, do czego doprowadziło powstanie transgresa, którego celem miała być komunikacja, a który stał się Plagą i doprowadził do Wojny Kseno, zamierzają załatwić sprawę ludzi raz na zawsze, zmieniając ich strukturę genetyczną tak, by kwestia „porozumienia” nie stanowiła już problemu. Tłumaczy to dokładnie Aro, który – po zdjęciu blokady kastracyjnej przez Konsensus – wyklada sprawę Radzie Błękitu. Tym samym dochodzi do oficjalnego wybuchu Drugiej Wojny Kseno, znanej także pod nazwą Wojny Naporu.

Paradoksalnie Napór oznacza chwilę wytchnienia dla załogi „Wstążki”. Zgodnie z poleceniami Rady i Piecký’ego Tipa skokowiec wyrusza w głąb Systemów Wewnętrznych, oddalając się tym samym od linii galaktycznego frontu. Grunwald i jego ludzie mają stawić się przed Radą Błękitu razem z Jaredem, który może okazać się cennym konsultantem w kontaktach z Jednością. W chwili rozprężenia wyleczony Monsieur popada w alkoholową depresję, obwiniając się za stan doktora Harpago, Erin nareszcie rozumie, że może zaufać Myrtonowi, a Pinsleep decyduje się ulec swym długoletnim pragnieniom i przeżywa intymne chwile z Jaredem. Hub Tansky odkrywa za to niepokojący element zawarty w „ingerencji niezbieżności”; wygląda na to, że załoga „Wstążki” ma jedną wspólną cechę – wyjątkowo nikły procent obecnych w ich ciałach personali. Z wyjątkiem Tansky’ego, którego personal stanowi ze zrozumiałych względów główny budulec.

Sielanka nie trwa jednak długo. Pilotujący „Wstążkę” Jared kieruje ją nie na Błękit, a w pobliże dziury Neme-

sis w sektorze Trzech Planet, planując oddać Grunwalda i Tansky'ego w ręce Jedności. Tak nakrywa go Erin, którą budzi tajemnicze srebro, jak i reszta załogi. Jared wyznaje im wówczas prawdę o Jedności, Terze i personalach – ewolucyjnym planie Jedności mającym na celu powstanie nowego gatunku Maszyn, zwanych Następcami bądź Przebudzonymi. Wyznaje im też prawdę o Tanskym oraz twierdzi, że nie wie, kto bądź co stoi za zagadkową „ingerencją niezbieżności”.

Maszyna prosi załogę o to, by ją zlikwidowała, zanim imprint zostanie wyparty przez rozkazy Jedności. Niestety, decyzja o likwidacji pojawia się za późno. Dochodzi do szamotaniny, w trakcie której Monsieur zostaje ponownie ranny, a skokowiec kieruje się w stronę Nemesis. W ostatniej chwili, dzięki pomocy Pinsleep, Jareda udaje się powstrzymać. Grunwald strzela w niego z karabinu plazmowego i Maszyna zostaje unicestwiona, a Erin Hakl powstrzymuje „Wstążkę” przed wlotem w dziurę głębinową.

Niestety, obecność skokowca w sektorze Trzech Planet ma swoje konsekwencje. Bliskość ciała Antenata, pogrzebanego tu przed wiekami razem z superpancernikiem „Nemesis”, sprawia, że pradawny transgres – po swoim zniknięciu w tym właśnie rejonie za czasów nawiedzania przez niego Pinsleep Wise – powraca, przejmując maszynowe ciało Jareda, tak podobne do własnego. Przerażona załoga „Wstążki” staje nagle przed ucieleśnioną Plagą, a sektor Trzech Planet ztraca swą widmową strukturę i zmienia się ponownie w zwykły układ gwiazdny.

W tym miejscu kończy się opowieść zawarta w dwóch pierwszych tomach „Głębi”.

WOJNA!

WYPALONĄ GALAKTYKĄ wstrząsa kosmiczny konflikt, jakiego nie widziano od tysięcy lat. Zagrożone są nie tylko systemy gwiazdne, ale i całe galaktyczne Ramiona. Linia frontu przesuwą się w głąb Systemów Wewnętrznych. Na tym tle problemy załogi skokowca „Wstążka” wydają się mało istotne, a oni sami stają się zaledwie pionkami na galaktycznej szachownicy. Ale czy na pewno?

ROZPOCZYNA SIĘ BOWIEM GRA, która zadecyduje o losie całego, post-apokaliptycznego Wszechświata. Kosmiczny zegar tyka. Nadchodzi północ.

POPZEDNIE
TOMY

KOSMOS ZASIEDLONY przez różne cywilizacje, konflikty zbrojne na skalę galaktyczną, technologie i kultury zmieniające rasę ludzką w odmienne gatunki (...). Cieszę się, że polscy autorzy znowu piszą dobre space opy, takie jak cykl „Głębia” Marcina Podlewskiego. Polecam!

Tomasz Kołodziejczak

ŚWIAT ZA OKNEM zbyt nudny, zbyt szary, zbyt nijaki? Ruszaj w Głębię jej mać! Podlewski w dobrym stylu.

Andrzej Ziemiański

Polub nas na
facebooku

Patroni
medialni

MUZO.FM **KAWERNA**

**POLACY
NIE GĘSI**

**LUBIĘ
CZYTAĆ**

NERD KOBIETA
BESTIARIUSZ

Katedra

www.katedra.nast.pl

**STACJA
KOSMICZNA**

POLTERGEIST
POLTER.PL

fabrykaslow.com.pl

ISBN 978-83-7964-217-5

9 788379 642175

Wyłączny
dystybutor

44,90 zł*

* cena zawiera 5% VAT